

2401 (twen 'tɛ for 's, wun) is a landmark number along Taft Avenue. It is the location ID of De La Salle University-Manila, home to outstanding faculty and students, and birthplace of luminaries in business, public service, education, the arts, and science. And 2401 is the name of the official newsletter of DLSU-Manila, featuring developments and stories of interest about the University.

08 OCTOBER 2007. VOLUME 39. NUMBER 10. 12 PAGES

Nobel Laureates to visit DLSU-Manila

see page 3

The Odyssey to Manila

4

Field Notes:
Ang Walang Katapusang Balitaktakan hinggil sa Wikang Pambansa at sa Wikang Panturo

5

Lasallians perform in international events

11

IS FACULTY TACKLES EAST ASIAN ENERGY SECURITY ISSUE

Dr. Renato De Castro, faculty of the International Studies Department, presented a paper in an international conference titled “Spotlight on Asia’s Energy and Security Challenges: A Multilateral Response” that was held in Singapore last September 7 and 8.

De Castro read his paper “Assessing the Cebu Declaration on East Asian Energy Security: Issues and Challenges in Regional Cooperation,” which examines the political viability of the stated objectives of the said declaration.

The conference was organized by Swedish Institute for Security and Development Policy and the S. Rajaratnam School of International Studies of Nanyang Technological University and was funded by the Swedish and Singaporean Ministries of Foreign Affairs.

In a related development, De Castro’s two articles have been recently published abroad.

His paper “The Triad of 21st Century Counter-Terrorism” came out in an edited volume of *A Handbook of Terrorism and*

Insurgency in Southeast Asia, published by the London-based Edgar Elgar Publishing Inc.

The book contains the works of several leading Western and emerging Southeast Asian scholars and analysts who collectively explore the nature and diversity of terrorism and insurgency in Southeast Asia and examine the intricate historical, political, social, and economic causes of these forms of political violence.

De Castro’s other article, “Weak Powers’ Contribution to Post-Cold War UN Peace-keeping Operations: The Case of the Philippines,” came out in *The Journal of Peace Studies* published in Seoul, South Korea. The article examines the performance of the Philippine military in this type of military operation.

ERRATUM

In the article “United Board, DLSU-Manila promote faculty exchange” published on September 24, the 6th paragraph says...

“Pullium and Ofstedal received an orientation on Regional Faculty Scholarship and Intensive English Programs.” The two were actually the ones who gave the orientation. We apologize for the error.

DLSU-M psychologists elected to PAP top posts

Dr. Allan Bernardo, professor and University Fellow, was recently re-elected president of the Psychological Association of the Philippines during the first meeting of the newly elected Board of Directors of the PAP last September 6 at the Philippine Social Science Center.

Prior to that meeting, the members of the PAP elected the 15-person Board of Directors last August 24. The members elected two DLSU-Manila psychologists. Bernardo was elected to a three-year

term, and Dr. Ma. Caridad Tarroja of the Psychology Department was elected to a two-year term.

The new PAP Board and officers designated Tarroja as chair of the PAP Ad Hoc Committee on Awards and Recognition, and Dr. Madelene A. Sta. Maria, another psychologist from DLSU-Manila, as chair of the PAP Ad Hoc Committee on the Philippine Psychology Research Agenda.

NOBEL LAUREATES TO VISIT DLSU-MANILA

De La Salle University-Manila will serve as host to three Nobel Laureates and a former president of the World Bank who will visit the Philippines from November 2007 to April 2008 under the program Bridges: Dialogues towards a Culture of Peace hosted through The International Peace Foundation.

Prof. Robert A. Mundell, 1999 Nobel Laureate for Economics at the Department of Economics of Columbia University in New York, will be on campus on November 15 to deliver a lecture titled, "Economic development by fitting globalization into the national development strategy."

On January 10, Prof. David J. Gross, 2004 Nobel Laureate for Physics at the Kavli Institute for Theoretical Physics of the University of California in Santa Barbara, will give the keynote speech, "The coming revolutions in fundamental physics."

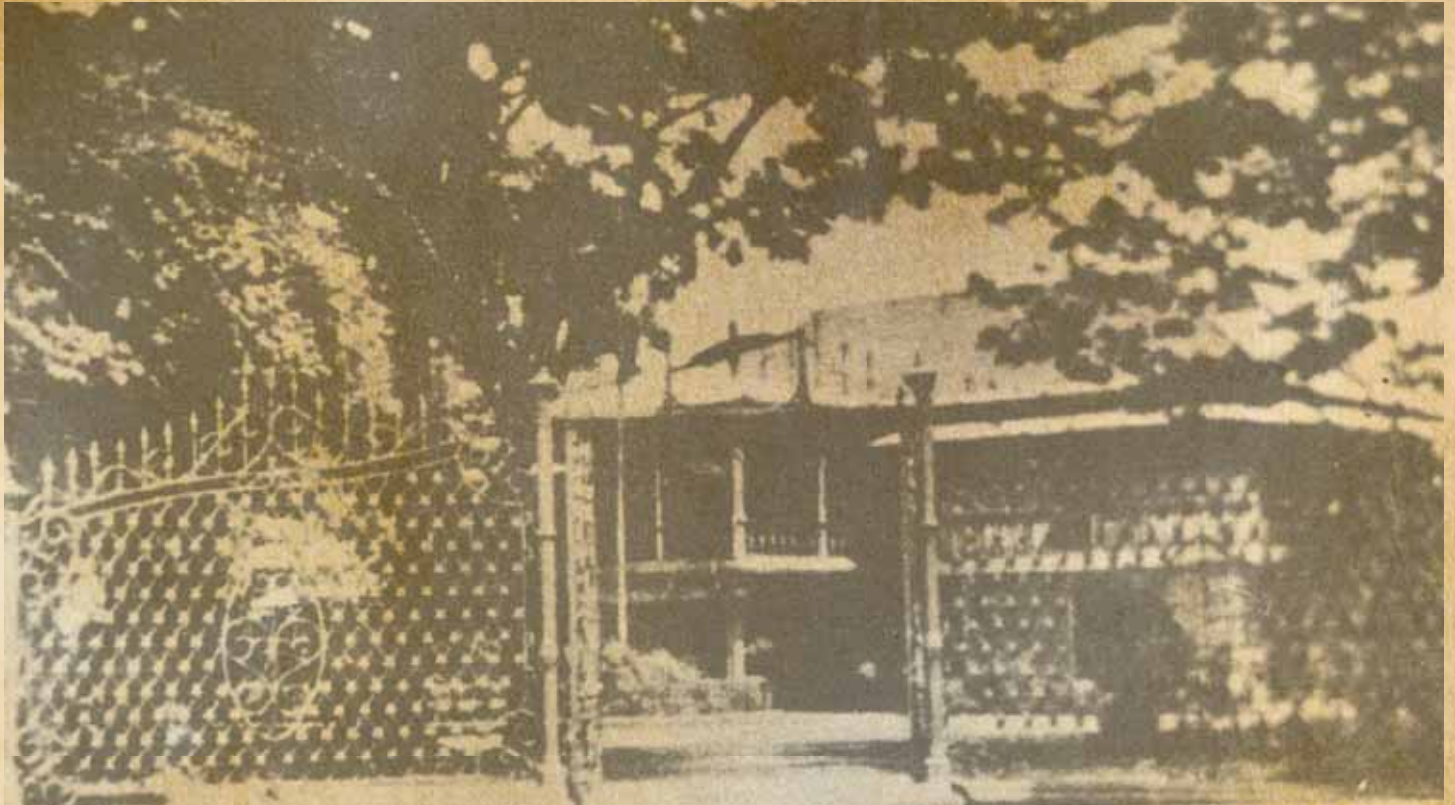
James D. Wolfensohn, a former president of the World Bank, is scheduled on March 6. He will talk about "Beyond East-West, North-South—Peace and prosperity in a four speed world."

The last leg of the series in DLSU-Manila will be on April 24, with Prof. Jose Ramos-Horta, 1996 Nobel Laureate for Peace and President of Timor-Leste, delivering his lecture "Building a culture of peace and development in a globalized world."

The International Peace Foundation started Bridges in Thailand, and extended it this year to the Philippines, with the aim of facilitating and strengthening dialogue and communication between societies in Southeast Asia as well as with people in other parts of the world, to promote understanding and trust.

Through Nobel Laureates and with local universities and other institutions in Southeast Asia, Bridges seeks to contribute to the United Nations' Decade for a Culture of Peace and Non-violence, with the establishment of long-term relationships which may result in common research programs and other forms of collaboration.

Washington SyCip, founder of the SGV Group and of the Asian Institute of Management, is the Philippine honorary chairman of Bridges, and Jaime Augusto Zobel de Ayala, chair and CEO of the Ayala Corporation, is the program's Philippine chairman.

THE ODYSSEY TO MANILA

In 2011, De La Salle University-Manila will be celebrating its centennial year of foundation. Its history started with the arrival of the first nine Christian brothers a month before the start of the June classes in 1911.

But about a hundred years ago, DLSU-Manila would not have been instituted if not for the persistence of the then Archbishop of Manila Jeremiah J. Harty.

The first La Salle school in the Philippines was formally opened on June 16, 1911 at Calle Nozaleda in Paco, Manila, six years after Monsignor Harty formally asked Br. Gabriel Marie, superior general of the Brothers, that a La Salle school be established in the Philippines, preferably in his Archdiocese of Manila.

Monsignor Harty wanted a school staffed with Brothers and preferably Americans, who could offer a sound

academic education based on their traditional methods to restore confidence in the values of Christian education in the country during that period.

Initially, the Institute of Brothers in Belgium was hesitant in granting the request because of lack of funds and shortage of American Brothers that they could send here. Monsignor Harty then toned down his request and offered the Institute funds in the form of loan and informed that any English speaking Brother would be acceptable to teach.

Eventually, all doubts were removed from the Institute when they received a letter from Pope Pius X stating that he was

supporting the request of Monsignor Harty who had visited him, for the Brothers to open a school in Manila for the welfare of the Church in the Philippines.

Finally in 1911, Brother Blimond, the director, Louis, Camillus, Augusto, Aloysius, B. Joseph, C. John, William and Martin, from their scattered posts were ordered to embark on a journey to the Philippines to open the first La Salle school. The nine brothers, composed of five French, three Irish and one American, arrived in the country just in time for the start of the school year.

Reference: La Salle: 1911-1986 by Quirino, Carlos, 1986.

Ito ang panahon, sa paningin ng mga iba, ng pagpapagulong sa kilusang ibalik sa sentro ang nagahum, ginahum na iba't ibang wika sa Pilipinas. At aling wika ang nanggahum? Anila, ang wikang pambansang Filipino, na dati'y sa tawag na Pilipino, na batay naman daw sa Tagalog, o Tagalog naman daw talaga. Kaya ang tawag nilang wikang pambansang Filipino? Pilipino? Tagalog?

Hindi rin daw katanggap-tanggap na ang mga ibang wika sa Pilipinas ay magsilbing tagapag-ambag, tagapagpayaman na lang sa wikang pambansang Filipino? Pilipino? Tagalog?

Lubos ang aking suporta sa kilusang gawing matipuno't mabulas ang lahat ng wika sa Pilipinas, gayunman, bakit at paano nasentro sa wikang pambansa ang atake ng paggahum gayong ang wikang Ingles ang mas dominanteng wikang nanggahum, nanggagahum dahil ito ang wikang gamit ng mga edukado at ng mga may kapangyarihang ekonomik at/o pulitikal?

*

Ang Walang Katapusang Balitaktakan hinggil sa Wikang Pambansa at sa Wikang Panturo ni Fanny A. Garcia

Sa katunayan, hindi bago ang kilusang itong nagbibigay-halaga sa iba't ibang wika ng Pilipinas. Ang kilusan ng dekada 70, sa gabay at simulaing “paglingkuran ang sambayanan” ay kategorikal na yumakap sa kung ano ang mismong mga wikang ginagamit ng mga karaniwang tao—dahil ang pangunahing dapat paglingkuran ay ang mas nakararaming karaniwang tao—na sa kontekto ng lipunang Pilipino ay ang mahihirap. Kailangang makipag-usap at makipag-ugnayan sa wikang likas sa masang pinagsisilbihan.

Halimbawa, ang Unibersidad ng Pilipinas-Diliman, na isang unibersidad ng wikang Ingles, ay dumaan sa radikal na pagbabago kaugnay ng paggamit ng wikang Pilipino (sa tawag dito noon). Ang Philippine

Collegian, mula sa pagiging isang publikasyong Ingles ay naging kombinasyong Ingles at Pilipino, naging Pilipino noong dekada 70—sa mithing hindi lang ito maging diyaryo ng mga taga-UP kundi maging ng mga taong mapagbibigyan na nasa labas ng kampus, halimbawa'y mga manggagawa at iba pang mga maralitang tagalunsod. Ang UP Writers Club ng mga manunulat sa Ingles ay binuksan, at noon naging mga miyembro ang mga manunulat sa wikang Pilipino.

Sa kilusan ng dekada 70, laging nasa sentro ang wika ng mga ordinaryong tao—kaya ang lahat ay susunod sa liwanag nito: makikipag-usap sa kanilang wika, susulat at lilikha gamit ang kanilang wika, mag-aaral o magtuturo gamit ang kanilang wika.

Malaki ang pagkakaiba ng pag-aaral ng isang wikang global (na nagkataong Ingles) sa isang banda, at ng pagdidiktang Ingles ang maging wikang panturo. Sa una, ang mga bansa rito ay gamit pa rin ang kanilang sariling wika/mga wika, sa isang banda; at nag-aaral, nagpapakahusay sa Ingles bilang pangalawang wika o espesyal na wika, sa kabilang banda. Halimbawa ng mga bansang ito ang France, Germany, Sweden, at mga iba pang bansa sa Europe na hindi naman nga Ingles ang wika. May mga bansang naghahabol sa pag-aaral ng wikang global (tawagin ding wika ng gahum), na nagkataon lang na Ingles sa yugtong ito ng kasaysayan ng mundo (dahil sa nakalipas na panahon ng iba't ibang kolonyalismo, ito ay Portuguese o Spanish o French, halimbawa)—pero ang kanilang pamamaraan ay pag-aralan ang Ingles bilang pangalawa o espesyal na wika, hindi kailanman pumasok sa kanilang tuktok na itapon ang kanilang sariling wika, at gawing wikang panturo ang Ingles. Halimbawa nito ang China, Japan, at iba pang mga bansa. Ang mga bansang sobrang yumayakap sa wikang dayuhan, sukdang ihagis sa estero ang sariling wika, ay mga bansang may kasaysayang kolonyal.

Mag-aral at magpakahusay tayo sa wikang global, na nagkataon lang na Ingles sa ating panahon. Mag-aral at magpakahusay tayo sa wikang Ingles tulad ng ginagawa ng France, Germany, Japan, China, at mga iba pang katulad na bansa—pag-aaral ng Ingles bilang pangalawa o espesyal na wika, at hindi bilang wikang panturo.

Anuman ang maging wikang global ay puwersado tayong mag-aral at magpakahusay rito—sakaling ito man ay naging Chinese o Russian o Japanese o African o Korean, anumang wika sa mundo. Sakaling isa man sa mga nabanggit ang maging wikang global, mahalagang pag-aralan bilang pangalawa o espesyal na wika, at hindi bilang wikang panturo.

Ipagpalagay nang wikang Ivatan o Dumagat o Hanunuo o Cebuano o Ilokano o Kinaray-a o Hiligaynon ang naging wikang global, ang magiging pamamaraan ng mga ibang bansa, sapagkat nagmamahal sila sa kanilang kabihasnang at identidad, ay pag-aaralan ang Cebuano o alinman sa mga nabanggit, bilang pangalawa o espesyal na wika, at hindi bilang wikang panturo.

Napakatalino't napakahusay ng mga Pilipino, saksi ang mga pambansa't pandaigdigang kontes at labanang ating sinasalihan sa larangan ng sining, agham, teknolohiya, matematika, palaro, atbp. Natututuhan naman natin ang iba't ibang kakayahan at

kaalaman sa pamamagitan ng iba't ibang subjects/courses mula elementarya hanggang kolehiyo, kung gayon, hindi ba natin matututuhan ang pagsasalita't pagsulat sa Ingles sa mismong basic to advanced English subjects/courses, tulad din naman na may basic to advanced Math, Chemistry, Physics, atbp.? Hindi ba't sa mga bansang Germany, France, Japan, halimbawa, ay nag-aaral sila ng Philosophy, Math, Computer Science, Physics, Accounting, atbp., sa kanilang sariling wika?

Bakit umunlad, umuunlad ang mga bansang ito kahit sariling wika nila ang gamit sa kanilang sistema ng edukasyon?

Napakatalino't napakahusay ng mga Pilipino. Kung ano-anong subjects/courses ang pinag-aaralan. Sa kabilang banda, maraming wika sa Pilipinas. Bakit hindi gawing kailanganin o requirement sa mga mag-aaral at estudyanteng Pilipino na mag-aral ng isa o dalawang wika sa Pilipinas? Bakit napupuwersa tayo ng ating sistema ng edukasyon na mag-aral ng English, ng Spanish, ng dagdag na dayuhang wika, bakit hindi rin ng isa o dalawang katutubong wika sa Pilipinas?

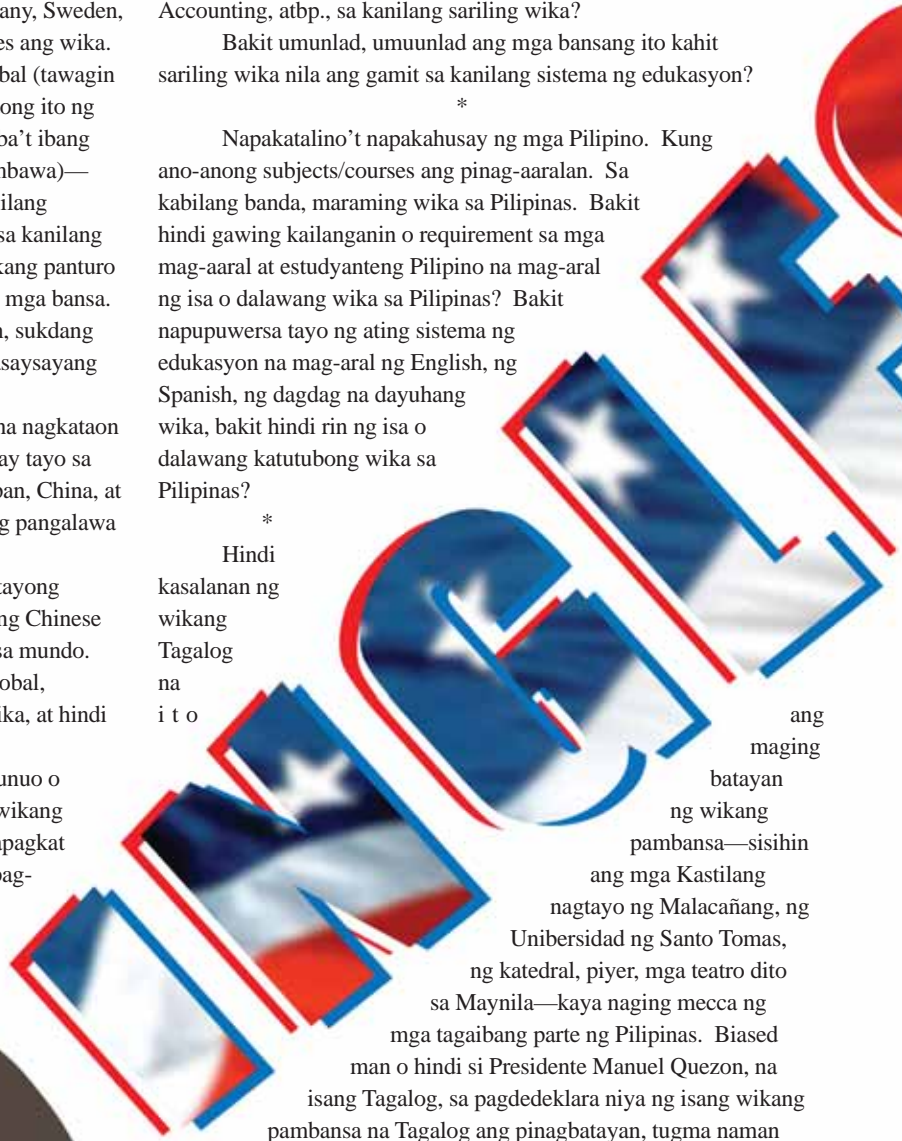
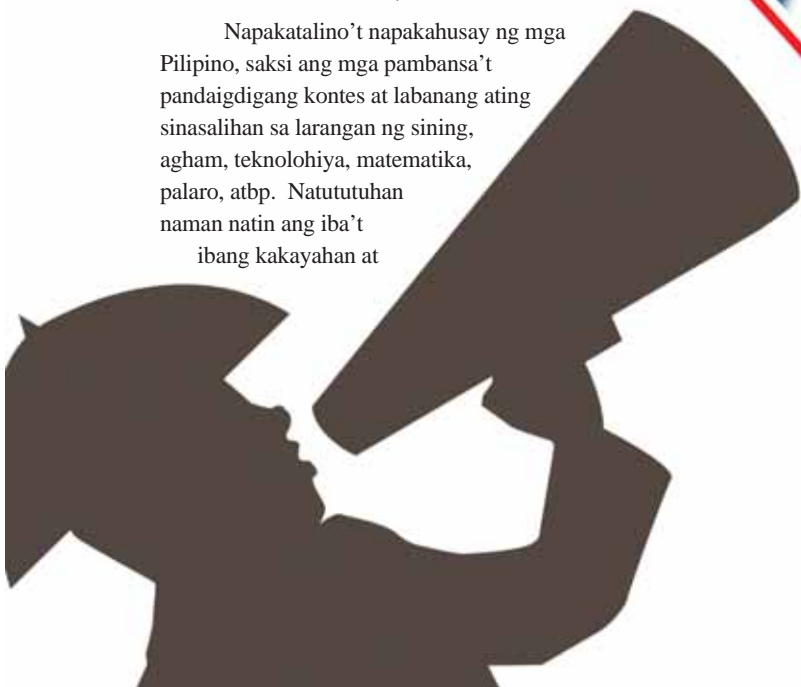
Hindi kasalanan ng wikang Tagalog na i t o

ang maging batayan ng wikang pambansa—sisihin ang mga Kastilang nagtayo ng Malacañang, ng Unibersidad ng Santo Tomas, ng katedral, piyer, mga teatro dito sa Maynila—kaya naging mecca ng mga tagaibang parte ng Pilipinas. Biased man o hindi si Presidente Manuel Quezon, na isang Tagalog, sa pagdedeklarar niya ng isang wikang pambansa na Tagalog ang pinagbatayan, tugma naman talaga sa papel ng Maynila, sa sunod-sunod na yugto ng ating buhay-bansa, bilang sentro ng gobyerno, relihiyon, edukasyon, pangangalakal, sining at libangan, atbp. Ang Maynila ay magiging Metro Manila, magiging National Capital Region. Dito pa rin sa Katagalugan.

Maunlad at mabulas ang Cebu City. Maliban sa Malacañang, kompleto na sana ang Cebu City. Hindi tunay na Malacañang ang Little Malacañang ng Cebu. Kung ang pambansang gobyerno ay natatag sa Cebu sa matagal na panahon tulad ng pagkabase ng Malacañang sa Maynila, Cebuano na sana ang ating pambansang wika.

Sentral ang papel ng Kamaynilaan dahil ang mga pangunahing salik ng buhay -bansa ay nakabase pa rin rito. Bakit ipinagkakait ang ganitong papel sa wikang pambansang Filipino?

Sa kabilang banda, higit sa alinmang bansang likas na dila ang

kapwa Pilipino, nakikilala ang subkultura ng mga kababayan, nagkakaroon ng lalim at lawak ang damdaming-Pilipino, ang pagka-Pilipino.

*

Sa primaryang edukasyon ay ginagamit bilang wikang panturo ang katutubong wika sa isang lugar—hindi na pinagtatalunan na mas mabilis ang pagkatuto ng mga bata kung sariling wika ang ginagamit sa pag-aaral. Sa katunayan, hindi lang sa antas primarya makikita ang katotohanan nito. Halimbawa, isang unibersidad sa Bicol ang umaagaw ng pansin dahil talo pa nito ang mga kilalang unibersidad sa Metro Manila kaugnay ng di pa nalalaunang ilang resulta ng engineering board exam. Sa front page interview sa Philippine Daily Inquirer, sinabi ng presidente ng nasabing unibersidad sa Bicol: Ingles ang mga libro sa engineering, pero basta nahirapan sa pag-intindi sa leksiyon, naghahalo ang Filipino at Bicol sa talakayan at paliwanagan, at kung talagang hindi pa rin makuha sa kabila ng Filipino at Bicol ay deretsong sa Bicol na. May obserbasyon na pinakamabilis ang pagkaintindi sa mga konsepto't prinsipyo sa engineering kung ang klase ay sa wikang Bicol. Sa katunayan, naniniwala ako na dapat na ang wikang katutubo sa isang lugar ang siyang wikang panturo sa buong sistema ng edukasyon—mula elementarya hanggang kolehiyo. Hindi ba ito ang pinakanatural: Ang gamitin ang sariling wika sa lugar na kinatatayuan ng bawat paaralan?

Ang paggamit ng wikang katutubo sa isang lugar ay nangangailangan ng produksiyon ng mga libro't iba pang gamit sa pagtuturo't pag-aaral sa wikang ito, kung gayon, tiyak na mabulas ang pagyabong ng nasabing wikang katutubo. Kailangan ang pagsasalin ng mga libro't iba pang materyal, na maaaring mula sa Ingles at Filipino, at karaniwa'y mula sa Ingles, tungo sa katutubong wika ng lugar. Iyan ang tunay na pagpapaunlad sa wikang katutubo ng isang lugar: Hindi lang ito ang wika ng komunikasyon, hindi lang ng panitikan; ito rin mismo ang wikang panturo at ang wika ng pagkatuto. May dalawang antas ng pag-unlad: dumaraan ang wika sa proseso ng intelektuwalisasyon, at ito mismo ay nagiging instrumentong tagapaghatid ng intelektuwalisasyon sa hanay ng mga mamamayan sa loob mismo ng kanilang lugar.

Paano ba, halimbawa, kung may komperensiya sa isang lugar, anong wika ang gagamitin sa pagbasa ng papel o lektur? Kung walang kakayahang sumulat nang deretso sa wika ng lugar na pagdaraan ng komperensiya, pagsasalin ang sagot. Panahon na upang ang mga dilang-Pilipino ay masanay sa pagbasa man lang ng papel sa isang wikang katutubo. Dagdag na kopya ang orihinal na pinagmulan ng salin.

Sa katunayan pa rin, kung naging requirement sa bawat nag-aral na Pilipino na mag-aral ng isa hanggang dalawang dagdag na katutubong wika, magiging natural na lang sa mga Pilipino ang pagbabasa ng papel sa mga ibang wika sa Pilipinas.

At ano ang papel ng wikang pambansang Filipino sa ganitong kaayusan? Walang dapat ipag-alala ang wikang pambansa: Habang ang mga pangunahing sentro ng buhay-bansa ay nasa Metro Manila, lagi't laging may puwang para sa paggamit dito ng mga di taal na Tagalog. Sa katunayan, ang mga di taal na Tagalog ang malaki ang kontribusyon upang ang wikang Tagalog sa Metro Manila, sa National

Ingles, nakabase sa Amerika ang kapangyarihang ekonomik, pulitikal, pangmidya, teknolohikal. Kaya ang kapangyarihan ng wikang Ingles. Ano't may double standard sa pagtingin sa Filipino at sa Ingles bilang mga wika ng gahum? Alin ba sa dalawang wika ang mas dominanteng gahum sa global na lawak, at sa loob ng mismo ng teritoryo ng Pilipinas?

*

Binabatikos ng mga tagapagsulong ng iba't ibang wika sa Pilipinas ang paggahum umano ng wikang pambansang Filipino? Pilipino? Tagalog sa kanilang mga wika nang dahil sa bilingual policy sa ating sistema ng edukasyon. Sa katunayan, ang ating wikang pambansa ang ginagahum ng wikang Ingles, lalo pa nga ba sa loob ng ating sistema ng edukasyon, lalo pa nga sa ba sa mga kolehiyo't unibersidad. Bakit kaya sa mga pulong, programa, kombokasyon, gradwasyon, ay higit na tipikal ang paggamit ng Ingles—gayong pare-pareho namang Pilipino ang magkakasama, at lalo pa ngang kakatwa kung ang kolehiyo/unibersidad ay nasa loob mismo ng Metro Manila? Hindi ba paggahum, pagpatay ito sa wikang Filipino? Pilipino? Tagalog? sa loob ng mismong teritoryo nito? Kung may Tagalog imperialism sa tawag ng mga iba, hindi ba mas grabe ang English language imperialism na sumisikil sa Filipino? Pilipino? Tagalog? sa loob mismo ng teritoryo nito, sa loob ng sistema ng edukasyon sa loob mismo ng teritoryo nito?

Maitatanong din: Bakit kaya kapag may mga pambansang komperensiya dito sa Metro Manila, at pare-pareho namang mga Pilipino ang nagbabasa ng mga lektur/papel, bakit kaya nag-i-Ingles? Hindi ba pagpatay ito, ng gahum na wikang Ingles, sa wikang Filipino? Pilipino? Tagalog? sa loob ng mismo ng teritoryo nito?

*

Lubos ang suporta ko sa lahat ng wika sa Pilipinas. Mga mungkahì:

Noon ko pa sinasabi na kailangang maging rekwayrment sa lahat ng Pilipinong pumapaloob sa ating sistema ng edukasyon ang pagkatuto ng isa, mas mainam kung dalawa man lang, na wikang katutubo sa Pilipinas—na siya mismo ang pumili. Ang pag-aaral ay hindi lang teoretikal, hindi lang sa loob ng klasrum; mas mainam kung gawing rekwayrment ang pananatili sa loob ng isang takdang panahon, sa lugar mismo ng katutubong wikang pinag-aaralan. Kung gayo'y natural ang pagkatuto sa wika; hindi lang isa o dalawang dagdag na wika ang natututuhan, napapalapit din sa mga ibang

Hindi ba ito ang pinakanatural: Ang gamitin ang sariling wika sa lugar na kinatatayuan ng bawat paaralan?

Si Dr. Fanny A. Garcia ay awtor ng ilan nang libro. Nagkamit ng Carlos Palanca Memorial Awards for Literature sa mga kategoryang maikling kuwento, sanaysay, teleplay, at kuwentong pambata. Nitong 2005, ang kanyang creative nonfiction na *Erick Slumbook: Paglalakbay Kasama ang Anak Kong Autistic* ay nagkamit ng National Book Award (Biography/Autobiography Category) sa Manila Critics Circle; at ng St. Miguel Febres Cordero Research Award (Outstanding Book/Monograph Award), DLSU-Manila. Lumabas nitong 2007 ang kanyang huling dalawang libro: *Sandaang Damit: 16 na Maikling Kuwento* (University of the Philippines Press), at *Buhay Pinoy: Mga Piling Interbyu't Artikulo* (University of Santo Tomas Publishing House). Taga-Departamento ng Filipino, at ang di pa nalalauang dating tagapangulo nito. Kasalukuyang editor ng Malay journal.

Capital Region, ay maging lingua franca, maging wikang pambansa. Sa pagsasama-sama sa Metro Manila, sa National Capital Region, ang Tagalog-Metro Manila/National Capital Region ay naging Tagalog na tunog-Aklanon/Pampango/Cebuano/iba pang wikang katutubo, pumasok din ang iba't ibang dagdag na salitang Aklanon/Pampango/Cebuano/iba pang wikang katutubo.

*

Gamitin natin ang Ingles tulad ng paggamit dito ng mga ibang bansang ang sariling wika ang wika ng gobyerno, ng batas, ng kalakalan, ng relihiyon, ng sistema ng edukasyon: Kapag kailangang makipagkomunikasyon sa mga dayuhan—kaya functional, utilitarian; para rin sa mga partikular na gamit, tulad ng pagsasalin mula sa iba't ibang wika ng Pilipinas tungo sa Ingles para sa mga dayuhang mambabasa; para sa direktang pagsulat sa Ingles ng mga Pilipinong may pangangailangan sa wikang ito, halimbawa, mga Pilipinong sa Ingles talaga nais magsulat. Kung gayon, pinag-aaralan ang Ingles bilang espesyal o pangalawang wika. Bukod sa English subjects/courses, mapupuntahan ang English language centers, tutors upang magpakahusay at magpakahusay pa. Sa ganyan matutugunan ang pangangailangan ng mga Pilipinong gustong magtrabaho sa foreign affairs, sa call centers, guro at/o manunulat sa Ingles, at iba pang trabahong kailangan ng pagiging mahusay sa Ingles.

*

Isang kontemporaryong kaso: Si Nenita ay taga-North Cotabato, pagkatapos ng hayskul ay namasukan na bilang yaya sa isang pamilya sa Cotabato City. Sa isang pagbabakasyon ng pamilya sa Quezon City ay nakilala niya ang magiging karelasyon. Bumalik sa Cotabato ang mga nagbakasyon, pero tulad ng napagkasunduan, si Nenita ay bumalik sa Quezon City sa piling ng kanyang minamahal. Sa kalapit na kolehiyong pambabae ay may adult education program, P1,500 ang bayad para sa isang taon ng pag-aaral, tuwing Sabado ang pasok, pang-umaga si Nenita. Cosmetology ang kanyang kinuha.

Ang photocopied hand-outs ng kanilang mga aralin ay sa Ingles. Kahit tapos ng hayskul, hindi masyadong maalam sa Ingles si Nenita. Hindi niya masundan, halimbawa, ang step by step-instruction kung paano magmasahe ng anit gamit ang mga daliri't palad para sa hot oil treatment. Tanong: Ang kolehiyong may alok na adult education program para sa mahihirap ay nasa Quezon City, kailangan bang sa Ingles

ang mga kailangang basahin? Tinanong ko si Nenita na kung sa Filipino ba ang kanilang mga aralin, mas maintindihan kaya niya? Oo, mabilis ang kanyang sagot. Taga-Cotabato si Nenita, Ilongga siya, pero maliban sa puntong-Ilonggo at mga salitang Filipino na nabibigkas niya sa paraang-Ilonggo, matatas siya sa Filipino, na tulad din ng Ingles ay pinag-aralan niya sa loob ng eskuwelahan. Nang malamang sa isang sesyon ng kanilang klase, umpisa ng schoolyear, ay kailangang magpakilala sila sa isa't isa, kinabahan siya, baka irekwayr ng guro na sa Ingles sila magsalita. Pinawi ko ang kanyang kaba, at bakit kailangang mag-Ingles ka, lahat naman sila sa klase ay pare-parehong Pilipino! At lahat naman sila ay nasa Quezon City, teritoryo ng wikang Filipino? Pilipino? Tagalog? Di ba napakanatural namang sila ay mag-Filipino? Pilipino? Tagalog?

Sa kaso ni Nenita at mga iba pang tulad niya, ano kaya ang reaksiyon ng mga iba? May magsasabing ang tunay na problema ay dahil hindi namaster ni Nenita ang Ingles, at kung gayon, sa tingin nila: Kailangang paghusayin ang pagtuturo ng Ingles, kailangang maging mahusay ang mga guro sa pagtuturo ng Ingles, at higit sa lahat at ora mismo, kailangang gawing wikang panturo ang Ingles!

Tunay nga bang uunlad ang Pilipinas kung maging mahusay sa Ingles ang mga Pilipino? Noon pang 1900, sa pagdating ng kolonyalismong Amerikano ay kasa-kasama na natin ang Ingles. Ito ang wikang panturo, ito ang wika ng gobyerno, pulitika, batas, panitikang elitista, midya sa panahon ng kolonyalismong Amerikano. Hindi kaylanman nawala ang dominanteng papel nito sa ating buhay-bansa, sa kabila man ng bilingual policy kalaunan. Pero ano't ang laksa-laksang Pilipino, at ilan nang sunod-sunod na henerasyon ng mga Pilipino, mababa't mataas man ang pinag-aralan, ay kailangang lisanin ang bansa para lang makakita ng trabaho—isama na ang pagiging DH, caregivers, at sa madalas na nating marinig, nabibiktima't nagiging mga prosti.

*

Sa kilusang nagsusulong tungo sa pagiging mabulas ng iba't ibang katutubong wika sa Pilipinas, ano't ang nakikitang gahum ay ang wikang pambansang sa tawag nila ay Filipino? Pilipino? Tagalog? Ang mas dominanteng gahum ay ang Ingles: Ito ang heavyweight champion na humaplit ng upper cut kontra mga katutubong wika kaya ang mga ito ay sumadsad sa mga gilid-gilid at laylayan, kaya naging mga dakilang etsapuwera.

October 9 The Christian Brother who cultivated the Lord's garden

By Brother Gregory Wright, FSC, Ph. D.

Manuel Barbal Cosan, the future Brother Jaime Hilario, was born on 2 January 1898, of a deeply Catholic family in Enviny, Lerida Province, Spain. Having studied in a primary school conducted by the Vincentian Fathers, he felt he had a priestly vocation and in October 1910 he began his studies for the priesthood. But he was soon asked to leave the seminary, since he was already having hearing problems at the time.

Shortly afterward, he met a De La Salle Brother, and in 1917 he decided to enter the Novitiate in Irun. Here he received the name of Brother Jaime Hilario and showed an excellent disposition for the religious life.

When he began his teaching career in 1918, he quickly proved himself to be an excellent teacher.

His hearing continued to deteriorate, however, that it became impossible for him to continue his work as a teacher. He then decided to begin working as a gardener. Shortly after this, he went to the Novitiate in Pibrac, France, where for eight years he served as the catechist in this Novitiate. Then in 1932, he took charge of recruiting new vocations for the District, but his poor hearing made it impossible for him to continue doing this work. He went to Cambrils where again he devoted himself to taking care of the gardens.

In 1936, on the day before the Civil War broke out he had started on a journey to visit his family. However,

identified as a Brother, he was taken back to Tarragona and confined on a prison ship with some Brothers already detained there. On 13 January 1937, he was put on trial. His lawyer urged him to say he was simply a gardener or a worker, rather than a religious. In this way, he was told, he could avoid being executed. Brother Jaime Hilario refused to do this, saying he was working as a gardener only because his deafness prevented him from doing any teaching. In a letter he wrote to his family at this time, he insisted he was only too happy to die for his only crime—that was, that he had worked for the Christian education of youth.

On 18 January 1937, he was placed before a firing squad that experienced great difficulty in executing him. Their first volley missed him completely, and the second wounded only his arm. Some of the soldiers thus threw down their rifles and ran away in fear of him, while the officer in charge approached him and killed him by firing five shots at close

range. As a martyr, Brother Jaime Hilario was beatified by Pope John Paul II on 29 April, the same day of the beatification of the martyred Brother Cirilo Bertran and seven other Brothers from Turon and the Passionist Father Inocencio de la Inmaculada Canoure.

Something else, though, happened on the day of their beatification. Doña Rafaela Auxilladra Bravo Jiron, a teacher in Managua, Nicaragua, was dying of cancer. The Brother Director of our La Salle School there suggested making a novena for her cure to Brother Jaime Hilario and the other martyrs that would end on the day of their beatification. As the novena ended on 29 April the lady suddenly felt cured, left the hospital, and returned home. Her doctors could not explain the cure but hesitated and delayed eight years before testifying to its miraculous nature. This miracle led to the canonization of Brother Jaime Hilario and the Brother Martyrs of Turon by Pope John Paul II on 21 November 1999.

For art's sake.

The Museum Umbrella is available for P250.
For orders and inquiries, call Mae at local 368 or visit The Museum at the 2nd Floor, Yuchengco Hall.

LASALLIANS PERFORM IN INTERNATIONAL EVENTS

Two international events recently showcased the best of De La Salle University-Manila's cultural talents.

Faculty and students participated in the 5th Asean University Network (AUN) Youth Cultural Forum held at Royal University of Phnom Penh in Cambodia last August 26 to 31.

DLSU-M sent a delegation of four, headed by Glorife Soberano-Samodio, director of the Cultural Arts Office. The three students who joined her were Kenji Sato and Samuel de Guzman of Innersoul and Marian Chavez of La Salle Dance Company-Jazz.

The group attended sessions on Cambodian dances and Khmer songs for two days. On the third day, they were taken to a tour of the Buddhist temple in Phnom Penh. They also performed three numbers to showcase Philippine songs and dances during the last day. The students also performed songs and dances with their ASEAN counterparts.

Meanwhile, the La Salle Dance Company was chosen by the Department of Foreign Affairs and the National Commission

on Culture and the Arts to represent the country in the Shanghai Tourism Festival on September 14 to 16, and the 10th Beijing International Tourism Festival on September 20 to 28.

The delegation was composed of the 18 members of the La Salle Dance Company, together with Samodio, Peter Alcedo Jr., who served as head choreographer and Mycs Viloso, who served as assistant choreographer.

The students participated in the costume parade performances in both cities, which were both widely publicized to attract tourists for the Beijing Olympics in 2008. They also performed at the grounds of the Shanghai Oriental TV Tower and Beijing World Park; at the Philippine Embassy as they hosted a tea party for the ASEAN Ladies Circle; at the Yanjing Overseas Chinese University and Beijing Space Middle School; and at the municipal square and theatre in Jinzhou, Liaoning Province.

DLSU-MANILA BIOLOGIST, GLOBAL EXPERTS DISCOVER RARE CORAL SPECIES

De La Salle University-Manila, together with its research partners, recently discovered a coral species in Talim Bay, Batangas that has never been known to exist in the country's diverse coral reef communities.

Biology Department professor Dr. Wilfredo Licuanan, who heads a team of marine biologists investigating coral reef communities in Pangasinan and Batangas, revealed the discovery of the coral genus *Acropora*.

Shortly after the discovery of the unreported species, former President Fidel V. Ramos visited the site to take a look at the new coral genus first hand, snorkeling with Licuanan during the trip.

Licuanan said the discovery of the species was purely accidental as the main focus of their project was to retrieve necessary data on coral reef community structure and dynamics.

The team's project is part of the World Bank's GEF Coral Reef Targeted Research (CRTR) program

that aims to save coral reefs and other marine ecosystems. It is a common sampling research deemed critical in discovering the link between coral community structure and coral reef resilience to climate change and other stresses.

Monitoring the reefs in both provinces is said to be part of a concerted plan to establish standardized methods for the four global centers of excellence of the CRTR.

The project team also receives supervision from Dr. Robert Van Woesik from the Florida Institute of Technology, with the assistance of Synthesis Panel Executive Secretary Anthony Hooten of the CRTR program and UP Marine Science

Institute scholar Mark Vergara.

Dr. Licuanan with former President Fidel V. Ramos and an assistant after a short dive.